

YANA DIJKSTRA

Trilogie: Reis met de Dwaas

Deel 2

De Bron

Van Alles

Wijsheid door inzicht,
is eigen wijsheid!

Trilogie: Reis met de Dwaas

Deel 1: De Verboden Waarheid

Deel 2: De Bron van Alles

Deel 3: Het laatste Taboe

Colofon:

Titel boek: **De Bron van Alles**

Copyright © Uitgever Hymbach
www.hymbach.org

Auteur: Yana Dijkstra

Eerste druk: April 2018

Omslagfoto: Yana Dijkstra
Opmaak: Hymbach
Drukker: Brave New Books

ISBN: 978942173819

NUR: 720 / 730 / 770

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gefotografeerd, op microfilm gezet, vermenigvuldigd in welke vorm dan ook, inclusief gebruik op internet, cd, cdv, cd-rom enzovoort, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk

1

De Dwaas zit de groep een voor een te observeren. Hij ziet dat hoewel iedereen heel blij is dat ze elkaar weer hebben gevonden, er nog heel veel trauma's zijn die nog geheeld moeten worden, en hij weet dat deze groep mensen nog de nodige keren een spiegel voorgezet zal krijgen. Stuk voor stuk krijgen ze het nog flink voor hun kiezen; voordat deze reis ten einde is, zal er nog veel gepraat en ingezien moeten worden. In ieder van hen zit nog onopgelost verdriet en boosheid, en zolang dat nog geen uitweg heeft kunnen vinden, is het helingsproces van deze mensen nog niet afgelopen.

Het is heel gunstig dat Mark zich al zo snel bij hen heeft kunnen voegen; de uitwerking die ze op elkaar zullen hebben, zal van onschatbare waarde zijn voor de vorderingen van het proces.

De Dwaas staat op. Het wordt nu zo onderhand tijd voor de groep om weer verder te gaan. Hij tekent met zijn handen opnieuw een grote poort in de lucht die bestaat uit een solide omlijsting, met binnenin een rimpelende, spiegelde, vloeibaar lijkende massa.

De groep weet onmiddellijk wat hun te doen staat, en een voor een begeven ze zich naar de poort en stappen door de spiegel.

De Dwaas volgt als laatste, waarna de poort verdwijnt alsof hij er nooit heeft gestaan.

De wind slaat sneeuwvlokken in hun gezicht. Het is ijsig koud!

Waar zijn ze nu in vredesnaam terechtgekomen?

De Dwaas, efficiënt als altijd, reikt hun warme kleren aan, en dankbaar trekken ze allemaal de kleding aan. Diep weggedoken in hun warme jassen, dassen en laarzen staat het groepje een beetje verdwaasd bij elkaar te kleumen. Brrrrr... wat is dat een overgang, zeg! Langzaam doemt er een groot donker gebouw op, voorzien van een prachtig glas-inloodvenster waar warm licht door naar buiten straalt, en langs de muur van het gebouw zien ze twee mensen lopen. Ondanks de kou zijn de man en de vrouw gekleed in dunne versleten en verwassen kleding. De man draagt nog iets aan zijn voeten, maar de vrouw heeft helemaal geen schoenen aan en loopt op haar blote voeten in de sneeuw, in elkaar gedoken tegen de koude striemende wind.

De man loopt met twee krukken, en om zijn hals hangt een bel. Thomas herinnert zich dat hij ooit gelezen heeft dat dit een oud gebruik was uit de middeleeuwen om de mensen te waarschuwen dat er een persoon aankwam die besmet was met lepra. Een ziekte waarvan ze toen nog dachten dat die heel besmettelijk was, en dat je al besmet kon raken zonder dat je iemand aan had geraakt. Door een bel was het mogelijk om al vanuit de verte te horen dat er een lepralijder aankwam. Op deze manier waren de mensen in de gelegenheid zover mogelijk van de lepralijder verwijderd te blijven, maar deze bizarre gewoonte gooide de zieke ook in een enorm isolement.

Weggedoken in hun warme jassen realiseert het groepje mensen zich dat het de Dwaas is die voor deze heerlijk warme kleding heeft gezorgd, en als één man wenden ze hun hoofd hoopvol naar de Dwaas, in de veronderstelling dat die onmiddellijk wel ergens warme kleding voor deze arme mensen vandaan zal toveren.

De Dwaas, die onmiddellijk begrijpt wat er emotioneel bij zijn groep speelt, weet dat er voor hem weer werk aan de winkel is, en dat de volgende levensles voor zijn groep alweer begonnen is. Hij reageert totaal niet op de hoopvolle blikken die hem toegeworpen worden, maar blijft tegelijkertijd wel de groep observeren.

Mark begint zich te ergeren aan de twee haveloos geklede mensen. Het stoort hem mateloos dat ze geen enkel contact met elkaar maken, en dat ieder voor zich zijn eigen gevecht met de kou en het ongemak heeft. Hij voelt hoe zijn ergernis zich in hem opbouwt. Hij wil niet dat de groep hier last van heeft en probeert het uit alle macht te maskeren. Vooral de in zichzelf gekeerde houding van de vrouw stoort hem. Hij denkt bij zichzelf: deel het toch, mens. Maak toch contact. Samen weet je mee. Gedeelde smart is toch halve smart? Waarom heeft ze niet wat meer aandacht voor de man achter haar? Zijn blik glijdt vervolgens naar de man achter haar. De man ziet Mark kijken en zet automatisch zijn allerzieligste bedelgezicht op. Dit geeft Mark zo'n shock dat hij even verstart. Dit ziet de man en hij komt onmiddellijk naar Mark toe.

‘Wat zit jou zo dwars, jongen?’

‘Mij? Je zult jezelf bedoelen!’

‘Kom mee.’ De man wijst naar een meer beschutte plaats en hobbelt alvast voor hem uit. Verbouwereerd volgt Mark de man naar de aangewezen plek. Het is een nis in de muur waarin een plank is bevestigd om op te zitten. Met een handgebaar geeft de man aan dat het de bedoeling is dat ze hierop allebei plaatsnemen.

Doordat Mark een tijdje alleen door de Tarot heeft gereisd, weet hij inmiddels dat een ontmoeting met een van de figuren van de Tarot altijd tot bijzondere inzichten leidt. Daarom is hij dus ook niet van plan een confrontatie uit de weg te gaan. Integendeel!

De man kijkt hem aan en zegt: ‘Zó zeg, wat kun jij vernietigend kijken!’

‘Ja, zeg, en die houding van jou dan! Die ongelofelijke slachtofferrol waar je in ging zitten, dat was toch echt niet nodig? Het is zo ook wel duidelijk dat je het moeilijk hebt!’

‘Maar, Mark, wees eens eerlijk: dat was niet het eerste wat jou boos heeft maakt. Ik was alleen maar de druppel die de emmer over deed lopen.’

Mark is een moment stil en denkt even terug.

‘Ik raakte geïrriteerd door de vrouw, dat is waar.’

‘Waarom, Mark?’

‘Het in zichzelf gekeerd zijn, het onbereikbaar zijn, stoorde mij enorm.’

‘Wanneer ben jij dat nog meer tegengekomen?’

‘Bij Anna. In het verdriet om haar vader was ze onbereikbaar voor mij. Ik wilde haar helpen, maar er was geen toegang.’

‘Wanneer kwam je dit voor het eerst in je leven tegen, Mark? Laat Anna eens even los en maak je hoofd leeg. Kijk dan eens naar de beelden die je hoofd nu gaan vullen.’

Mark maakt zijn hoofd leeg op de manier die hij van Onno heeft geleerd. Hij beseft steeds meer hoe belangrijk deze lessen zijn geweest, en hoeveel het voor je kan doen.

Langzaam komen er beelden voorbij als in een trage film, nog niet helder genoeg om goed te zien, maar Mark weet dat het begonnen is, en dat hij alleen maar hoeft te wachten tot de beelden helder zijn.

Terwijl hij naar de beelden kijkt, voelt hij zich steeds jonger worden, en hij begint te kijken door de ogen van een kind. Gestaag worden de beelden duidelijker en de kleuren sterker. Hij ziet zijn moeder en hij ziet zichzelf als kind. Voelt zijn wanhoop bij het grote verdriet dat

in haar zit en dat maar niet naar buiten komt. Voelt zijn behoefte om te troosten en ervaart haar stugheid en afwijzing. Haar verdriet wordt zijn verdriet, en hij kan hier niet mee omgaan. Weer ziet hij zichzelf, nu als een jengelend kind dat er bij het minste of geringste een drama van maakt. Hij ziet dat hij hierdoor wél haar aandacht krijgt. Hij ziet zijn eigen slachtofferrol, en hij haat die!

De afkeer van zichzelf is zo groot dat deze hem even de adem beneemt.

Hij voelt hoe zijn buik zich vult met een grote bal woede. Hij is woedend op dat kind en woedend op die moeder. Hij wil niet zo zijn! Wil niet op die manier de aandacht af moeten leiden van haar verdriet. HIJ WIL HAAR VERDRIET NIET!!!

De handen van Mark ballen zich tot vuisten in machteloze woede.

‘Mark, druk deze woede niet meer weg en laat haar over je heen komen zonder je te verzetten. Ervaar nu het verdriet zonder te oordelen.’

Beetje bij beetje dringt het tot Mark door hoe weinig hij Anna echt heeft geholpen door voortdurend de aandacht van haar verdriet af te leiden. Hij begrijpt nu dat een paar armen om haar heen om haar te helpen het verdriet toe te staan veel meer hadden geholpen dan zijn onhandige pogingen om de aandacht op zichzelf te vestigen, in de hoop haar af te leiden, over te stappen op een ander onderwerp, maar wat nog veel erger was, het volkomen negeren.

Hij ziet nu dat hij niet alleen Anna maar ook zichzelf tekort heeft gedaan door niet met haar te delen dat hij haar verdriet zag en dat dit hem ook verdriet deed. Hij hoefde het immers niet op te lossen of weg te nemen, maar alleen maar toe te staan dat het er was. Een arm om haar heen als teken van stil begrip had meer geholpen dan ervoor weglopen of het negeren.

Hij begrijpt nu dat zijn angst voor de gesloten houding van zijn moeder er uiteindelijk voor had gezorgd dat ook Anna zich van hem af ging sluiten, waardoor hij het niet meer aankon omdat hij in de oude pijn van het kind kwam te zitten. Hij ziet het patroon en door het te zien kan hij het nu ook beter loslaten. Hij snapt nu ook hoe moeilijk loslaten is, hoe je gehecht kunt raken aan een patroon waarvan je denkt dat het je helpt, terwijl het alleen maar opnieuw pijn veroorzaakt.

Langzaam beginnen de spieren in zijn nek zich te ontspannen; een gevoel van weldaad vloeit door zijn hele lichaam. Nu begint hij het pas te begrijpen. Hij begrijpt dat de herhaling van de pijn uit zijn jeugd bij Anna alleen maar een trigger was om hem bewust te maken van zijn onderliggende patroon, om hem te helpen het los te laten, omdat het een patroon was dat hem ongelukkig maakte.

Verwondering verlicht zijn gezicht. Wauw, wat zit het leven prachtig in elkaar als je het maar echt kunt zien! Niets gebeurt zomaar, alles in het leven heeft een reden. Het is nooit bedoeld om het je moeilijker te maken, maar juist om het gemakkelijker voor je te maken. Wat een geweldig waardevol inzicht is dit!

Mark wil de man bedanken voor zijn hulp, maar hij merkt dat die zich alweer teruggetrokken heeft. Nog een beetje verdwaasd kijkt hij een moment om zich heen. Zijn ogen ontmoeten de ogen van de Dwaas. Deze knikt naar hem en steekt onopvallend zijn duim op. Mark begrijpt dat de Dwaas alles heeft gevolgd en weet wat er is gebeurd. Dankbaar knikt hij terug en denkt: wat een heerlijke wereld is dit, waar zo weinig nodig is om echt begrepen te worden.

De Dwaas kijkt naar de rest van de groep en concentreert zich op hun woorden en gedachten. Het is tot de groep doorgedrongen dat het niet

de bedoeling is om hier hulp te bieden, dat deze mensen behoren tot de Tarotfamilie en dat ze zoals ze zijn een boodschap uitdragen.

‘Denk je dat ze nog ver moeten lopen?’ zegt Thomas.

Anna zucht. ‘Ik denk het wel, het is een erg lange muur.’

‘Dat hoeft niet,’ zegt Onno. ‘Zo te zien is er vlak naast het raam een ingang waar ze door naar binnen kunnen, de warme beschutting van het gebouw in.’

Anna kijkt haar vader verwonderd aan. ‘Een ingang? Waar zie jij die dan, pap? Ik zie enkel maar een muur met nergens, behalve het raam, een onderbreking.’

Thomas zit ook naar de muur te kijken. Eerst ziet hij niets, maar dan opeens ziet hij ook een kleine onregelmatigheid in de muur naast het raam. Dat zou de ingang kunnen zijn! Hij kijkt naar de twee armoedig geklede mensen voor hem.

‘Ik denk dat zij het wel ziet en er gebruik van zal maken, maar die arme man naast haar ontgaat dit volkomen. Voor hem duurt het nog wel even voordat hij een ingang ziet.’

Ze kijken elkaar aan en realiseren zich dat ze alle drie een verschillende indruk hebben van het tafereel. Ze begrijpen dat dit geen punt van discussie is, maar dat hierin voor ieder van hen een boodschap verborgen zit.

‘Weet je,’ zegt Anna. ‘Eigenlijk zouden we ons dit in het dagelijks leven ook eigen moeten maken. Accepteren dat iedereen een andere perceptie van situaties kan hebben en dat dit veel te maken heeft met de boodschap aan diegene die waarneemt, in plaats van oeverloos discussiëren over wie er nu gelijk heeft.’

‘Dat, mijn lieve dochter, zou de wereld een stuk gemakkelijker en interessanter kunnen maken,’ zegt Onno.

‘Waar is pappa eigenlijk?’ zegt Thomas, om zich heen kijkend.

‘Daar, ik zie hem. Hij komt net onze kant op,’ zegt Anna. ‘Waar zou die geweest zijn?’

‘Geen idee,’ zegt Onno, ‘maar aan zijn gezicht te zien, heeft het hem goedgegaan.’

Zodra Mark weer in hun midden is, voegt ook de Dwaas zich weer bij de groep. ‘Ik zie dat jullie allemaal op je eigen manier de boodschap hebben ontvangen. Dan zal ik jullie nu iets vertellen over de symboliek van de kaarten. Het tafereel waar jullie in terechtgekomen zijn, maakt onderdeel uit van de nummer Vijf van de Pentakels, behorende tot de Kleine Arcana. Deze kaart heeft alles te maken met het grote loslaten. In jullie leven zullen jullie verschillende keren los moeten laten, en juist met dat loslaten hebben jullie het grootste probleem. Of het nu te maken heeft met het ouderlijk huis, met oude gedachtepatronen, vrienden die je moet laten gaan, een levensstijl, een carrière, dat maakt niet uit: de verandering die je meemaakt, kost meer of minder moeite afhankelijk van de kracht waarmee je je ertegen verzet. Het uiteindelijke grote loslaten is de dood. Jullie vertrouwdheid met het lichaam en deze materiële wereld, maar vooral ook de angst voor het grote onbekende kan ervoor zorgen dat je je vast gaat klampen en je gaat verzetten tegen de processen van loslaten, die op het moment van verzet eigenlijk al begonnen zijn. De eenzaamheid en de verdwaasdheid die je dan kunt ervaren, zijn goed te zien in deze kaart. Soms krijg je het gevoel er niet ongeschonden uit te komen. Maar kijk goed in de kaart, ergens in deze muur bevindt zich een deur. Misschien is die nu nog tientallen meters verderop, of ligt hij juist om de hoek. Hoe dan ook, het vertelt jou op dit moment waar je staat in jouw proces. Maar ook wie van deze twee mensen jij nu bent op dit moment vertelt iets. Kijk welke figuur van jou de meeste aandacht krijgt.

Kijk ook eens naar het raam. Wat straalt het uit: is het warmte en geborgenheid, of juist iets anders? Denk hierover na om te zien welke betekenis het voor jou heeft, nu.

Misschien geeft het raam jou een prettig gevoel, maar wees ook niet verbaasd als dit raam je juist irriteert. Het is belangrijk dat je altijd eerlijk tegen jezelf bent; pas dan weet je waar je staat in het proces en kunnen de kaarten je helpen meer inzicht te krijgen in je proces en eventuele barrières helder maken. Realiseer je goed dat loslaten een groots en dankbaar proces is, want het betekent ook dat er weer ruimte ontstaat voor iets nieuws. Weer ruimte om te groeien.’

‘Mark?’ De Dwaas draait zich om naar Mark, die nog steeds staat te stralen. ‘Ben jij er al aan toe om jouw ervaring met jouw familie te delen?’

Mark neemt Anna’s handen in zijn handen. Hij kijkt haar in de ogen en zegt: ‘Ja, ik ben er klaar voor en ik wil mijn ervaring zo graag met jullie delen.’

‘Mooi, dan laat ik jullie even alleen zodat jij je verhaal kunt doen, en dan kan ik mij voorbereiden op onze volgende sprong.’

Wanneer de Dwaas een tijdje later weer terugkeert, ziet hij aan de houding en de gezichten van de groep dat het verhaal van Mark goed is binnengekomen. Ook dit was weer een rijke ervaring die het bewustzijn van deze mensen en hun kijk op de wereld om hen heen heeft vergroot. Opnieuw gaat in een kort moment zijn dankbaarheid uit naar zijn team, de begeleiders van de Tarot.

De Dwaas kijkt Onno, Mark, Anna en Thomas een voor een aan en zegt: ‘Ik heb voor jullie een slaappleats geregeld. Ik denk dat acht uur slaap nu wel aan de orde is.’ Hij overhandigt Thomas een kaart met een route erop en een adres. ‘Het is niet ver van hier, en ik weet zeker dat jullie er wel uit komen. Er staat een maaltijd voor jullie klaar en een goed

bed om in te slapen. Morgenochtend zien wij elkaar weer voor dit gebouw.’

Mark en Anna wisselen een blik, en de Dwaas weet dat hij het goed heeft gezien. Zij hebben even tijd nodig voor zichzelf. Ook Onno en Thomas hebben het gezien. Ze zijn blij met deze hereniging en blij dat de Dwaas Mark en Anna even tijd geeft om in afzondering ervan te genieten.

Onno merkt dat hij ook wel toe is aan een beetje nachtrust en ziet nog net dat Thomas een geeuw onderdrukt. Hij weet dat het voor hem, hoewel hij de jongste is van het stel, al niet veel minder is. Ze nemen afscheid van de Dwaas en volgen – Thomas en Onno voorop, Mark en Anna met hun armen om elkaar heen geslagen erachter – de route die de Dwaas hun mee heeft gegeven.

Hoofdstuk

2

Anna kijkt met een liefdevolle blik naar de man die naast haar ligt te slapen. Het was alsof ze nooit uit elkaar waren geweest. Ze heeft hem nooit kunnen vergeten in de afgelopen vijf jaar van hun scheiding. Deze halsstarrige man heeft één keer haar hart veroverd, en dit is nooit meer overgegaan. Toen ze gisteren zat te luisteren naar zijn verhaal over zijn ontmoeting met de man in de Tarotkaart Vijf van de Pentakels, realiseerde ze zich dat er bij Mark zó veel was veranderd. Door zijn verhaal begreep ze nu zó veel meer van zijn houding naar haar, maar ook haar eigen houding naar hem, en de pijn die dit had veroorzaakt. Wat maakt het leven wonderlijke wendingen, en wat een wonder dat juist Mark haar vader weer had gevonden! Wat is ze Thomas en haar vader dankbaar dat die hen allebei meegenomen hebben op deze bijzondere inzicht verruimde en helende reis, die hen allemaal weer samen heeft gebracht. Het besef van dit grote wonder kan haar geest nog altijd niet helemaal omvatten.

Ze strijkt Mark door zijn krullen, legt haar arm om hem heen en vleit haar wang tegen zijn rug. Hoe onzeker ze eerst ook waren geweest, en onwennig met deze nieuwe situatie, op het moment dat ze elkaar aan hadden geraakt, waren de meeste muren afgebrokkeld. Hij was lief en zorgzaam geweest. Zijn tederheid en geduld hadden haar geleidelijk helpen ontspannen, zodat ze weer plaats konden maken voor de passie die ze altijd voor elkaar hadden gevoeld. Op het hoogtepunt waren de tranen losgekomen, tranen die niet meer te stelpen waren en waar ze zich, veilig

in zijn armen, helemaal aan over had gegeven. Tranen die de strakke banden om haar hart hadden doen smelten. Dit was haar man! Altijd al geweest en dit zou niemand ooit kunnen veranderen! Ze hoorde bij hem!

Thomas ligt op zijn rug in bed met zijn armen onder zijn hoofd naar het plafond te staren.

Hij had de blikken van zijn ouders opgevangen en was blij te zien wat daarin te lezen stond. Hij had ondanks alles al die jaren de hoop gehouden dat zijn ouders weer bij elkaar zouden komen. Het was zo vreemd en verdrietig geweest, het moment waarop zijn vader het huis had verlaten. De maanden van intens verdriet van zijn moeder hadden zijn eigen onmacht, verdriet en boosheid een beetje aan de kant geschoven.

O ja, naast verdriet en onmacht is er ook heel veel boosheid in hem aanwezig, dat voelt hij nu pas. Zijn gedachten dwalen af, en hij staat voor het eerst sinds zijn vader vertrokken is de volle emotie toe die hij al die tijd diep weggestopt heeft.

Geschreeuw trekt plotseling zijn aandacht! Verschrikt opent hij zijn ogen.

Wat is dit nu weer?

Dit is zijn kamer niet.

Hij voelt met zijn handen om zich heen en merkt dat hij nu op zijn rug in het gras ligt.

Hij rolt zich op zijn zij en ziet verderop een vreemd tafereel. Een groep jongemannen staat te schreeuwen en met stokken heen en weer te slaan. Thomas wrijft zich eens in zijn ogen. Het lijkt wel een gevecht. Zijn vermoeidheid in combinatie met zijn losgekomen woede maakt dat hij overeind springt en blindelings op het groepje afrent.

‘Hé, wat is hier verdorie aan de hand, kan dit niet op een andere manier opgelost worden?’ roept Thomas.

Maar niemand die hem hoort, door het lawaai dat ze veroorzaken. Thomas begint aan een willekeurige arm te trekken om de aandacht op zichzelf te vestigen en belandt hierdoor midden in het tumult. Voor hij het weet, heeft hij ook een stok in zijn handen en staat net zo hard om zich heen te maaien als de rest, terwijl hij geen idee heeft waarom het gaat. De adrenaline giert nu door zijn aderen, en hij geeft zich volledig over aan dit gevecht. De stokken worden alleen gebruikt om elkaar een stok uit de handen te slaan. Er wordt niet op de persoon zelf ingeslagen.

Thomas merkt dat hij met dit gevecht veel van zijn opgekropte boosheid kwijt kan raken. Zijn woede wordt nog meer aangewakkerd door het tumult in de groep, en hij haalt behendig uit naar de stok van zijn tegenstander, waardoor die bijna zijn stok kwijtraakt. Opeens krijgt hij een ferme klap van iemand die achter hem staat. Heel even raakt hij uit balans. Verdorie, dat kostte hem bijna zijn stok. De wanorde in dit gevecht maakt dat hij nog meer geïrriteerd raakt.

Wat is dit eigenlijk?

Wat voor spelregels gelden hier?

En wie vecht tegen wie?

Wat is de bedoeling hiervan?

Door zijn analytisch gedachten heeft hij zich dusdanig af laten leiden dat hij de aanval van links te laat te ziet. Met een enorme klap vliegt zijn stok de lucht in.

‘Verdorie!’

Thomas worstelt zich tussen de vechtende jongens door en trekt een sprintje om zijn stok op te vangen.

‘Hebbes!’

Een vreugdelach borrelt omhoog in zijn keel.

Dit is leuk!

Dit is geen verwoed gevecht maar een gezonde krachtmeting!

Nu pas ziet Thomas de gezichten van de jongens om hem heen. Hij ziet hier geen agressie! Zijn ogen ontmoeten geen boze ogen, maar sprankelende, humorvolle ogen.

Het is een spel!

Een behendigheids spel.

Hier wordt met plezier gestreden, niet om de ander iets aan te doen.

Hier is geen sprake van agressie!

Zijn eigen boosheid heeft hem door verkeerde ogen doen kijken.

Hij is de agressor geweest, niemand anders.

De jongens laten de stokken zakken en staan hem met een brede grijns aan te kijken. Een van de jongens geeft hem als eerste een klopje op de schouder, en de anderen volgen hem. Binnen de kortste keren staan ze allemaal met een blij glimlach om hem heen.

‘Goed gedaan, Thomas!’

Verdwaasd en blij kijkt Thomas naar de blij gezichten om hem heen. Zijn boosheid is totaal verdwenen en heeft plaatsgemaakt voor helderheid en kracht. Nu begrijpt hij het: hij is weer terechtgekomen in de wereld van de Tarot, en die heeft hem weer geholpen.

Een van de jongens die voor hem staan neemt het woord. ‘Dat klopt, Thomas, je bevindt je weer in een van de symbolen van de Tarot. Wij vertegenwoordigen het symbool van Staven Vijf. Wanneer je ons tegenkomt, wil dat zeggen dat er in jouw leven op dat moment een krachtmeting plaatsvindt. Het is geen gevecht, maar een krachtmeting! Die kan heel chaotisch en onoverzichtelijk overkomen, maar laat je hierdoor niet van de wijs brengen. Vertrouw op je intuïtie, ook al is de verwarring nog zo groot. Ga de krachtmeting aan en loop er niet voor weg. Het levert je heel veel op, en geleidelijk zal het stof neerdalen en krijg je zicht op de situatie, maar vooral inzicht in jouw eigen groei, en dan zal je begrijpen waar de chaos voor bedoeld was.

Niets gebeurt zomaar. Alles heeft een doel, ook al is dat, als je er midden in zit, soms moeilijk voor te stellen, en heb je de indruk dat alles eerder tegenwerkt dan meewerkt.

In jouw geval was het noodzakelijk dat jouw opgekropte emoties, die te lang waren weggestopt, eindelijk de ruimte kregen. Altijd als er een krachtmeting in jullie leven voorkomt, is dit om te helpen dingen in te zien en duidelijk te krijgen. Misschien wel om een zelfopgeworpen blokkade op te heffen, zodat de groei die hierdoor tot stilstand is gekomen weer kan hervatten. De krachtmetingen in jullie leven hebben vele gezichten. Wat soms op pech en tegenslag lijkt, kan te maken hebben met een proces van leren loslaten omdat iets je groei, maar vooral je geluk belemmert. Jullie hebben de neiging te veel aan iets te hechten; ook al weet je onbewust dat de situatie niet langer gezond voor je is, de neiging om alles onveranderd te laten is vaak groter. Op dat moment sta je jezelf in de weg. De onbewuste wens om gelukkig te zijn kan zo sterk worden dat deze in conflict komt met de gewoonte om alles vast te houden en bij het oude te laten. Dat zie je dan terug in een krachtmeting. Soms zijn het krachtmetingen die jullie wereld op zijn grondvesten doen schudden, afhankelijk van de kracht van het innerlijk conflict. Soms is het noodzakelijk vrienden los te laten, een baan op te geven, je vertrouwde omgeving in te ruilen voor het onbekende. Toch zit hieronder altijd de innerlijke wens om te kunnen groeien en je te ontwikkelen. Om gelukkig te kunnen zijn.’

Thomas heeft naar hem zitten luisteren, maar er zijn nu toch een paar vragen bij hem naar boven gekomen. Vooral bij de laatste zin.

‘Vrienden loslaten? Een baan opgeven? Omgeving inruilen? Alleen om zelf gelukkig te zijn? En de anderen dan die je loslaat? Is dit dan niet heel erg egoïstisch? Gaat het dan niet ten koste van anderen?’

‘Nee, Thomas, dat is niet wat hiermee wordt bedoeld. Wanneer het tijd is om iets los te laten om te veranderen, dan is dit proces al een tijdje aan de gang. Dan loopt het van geen van beide kanten meer. Alleen zijn jullie heel bedreven in het ophouden van de schijn, ten koste van alles. Hierdoor worden situaties langer in stand gehouden dan nodig is. Loslaten betekent lang niet altijd verliezen; soms is het nodig oude patronen los te laten om ze te kunnen vernieuwen. Als dat gebeurt, is dat heftig. Het is niet voor niets een krachtmeting.’

Thomas zit stil voor zich uit te kijken, en langzaam worden de dingen helder in zijn hoofd. In beeldjes schuift de situatie van zijn ouders aan zijn ogen voorbij. Hoe het was voordat zijn vader wegging. Hoe het van goed naar slechter ging, tot het moment dat zijn vader de knoop doorhakte en verdween. Wat hij nu gehoord had van zijn vader, wat er in zijn Tarotreis met hem was gebeurd en welke inzichten hij gekregen had. De gezichten gisteravond van zijn ouders toen ze elkaar weer hadden gevonden. Het was een lange weg geweest van vijf jaar. Hij realiseerde zich dat ze elkaar los hadden gelaten, maar niet verloren. De reis van zijn vader naar Indonesië, het weer terugvinden van zijn grootvader, de vader van zijn moeder, die ze op een veel te jonge leeftijd had verloren, iets wat haar had getekend – stukje bij beetje vallen alle stukjes op hun plek.

Wat eerst onnodige chaos leek en alleen maar pijn veroorzaakte, zag er nu opeens anders uit. Alles heeft een doel, niets gebeurt zomaar, zei de man van Staven Vijf.

Het is net of er in het hoofd van Thomas opeens veel meer ruimte en helderheid is. Er is nu ook rust in zijn hart, en begrip. Hij voelt hoe zijn hart zich opent en volstroomt met liefde. Liefde en begrip voor het leven.

De groep kijkt naar Thomas en ziet de grootse veranderingen die in hem plaatsvinden. Ze weten dat het voor hen tijd is om te vertrekken.

Langzaam vervagen de contouren van de groep en worden het bed en de wanden van de slaapkamer van Thomas weer zichtbaar.

Thomas ligt in diepe slaap op zijn bed. Naast hem klinken de eerste tonen van zijn wekker, en langzaam, met een glimlach om zijn mond, opent Thomas zijn ogen.

Hoofdstuk

3

Onno ligt wakker in zijn bed. De Dwaas heeft een prima onderkomen voor hen geregeld. Het hotel in het stadje waar ze zich op dit moment bevinden, had voldoende kamers vrij, zodat ze allemaal hun privacy hadden. Dit was noodzakelijk, zeker voor Anna en Mark.

Onno merkt zelf ook wel dat het voortdurend samen zijn met mensen zijn tol eist. Al jaren leefde hij als een kluizenaar met zo nu en dan een bezoeker; hij is deze drukte niet meer gewend. Het is heerlijk zijn familie om zich heen te hebben, maar er is met hem ook veel gebeurd. Allereerst is er het zicht in zijn ogen dat hij jaren kwijt is geweest, en dat hij nu volledig terug heeft. Hij realiseert zich hoezeer al deze indrukken van kleuren en vormen hem hebben vermoeid. En dan is er nog het langzaam terugkeren van zijn geheugen, waaruit de ene na de andere mistsluier wordt weggehaald. Het is veel, heel veel wat er met hem is gebeurd.

Onno blijft met gesloten ogen in zijn bed liggen, om zijn oververhitte brein even rust te gunnen. Hij denkt terug aan het moment waarop hij contact had gekregen met zijn kleinzoon aan de andere kant van de wereldbol. De wonderlijke samenloop van omstandigheden die hen allemaal hier heeft gebracht. De wereld van de Tarot, helemaal zijn terrein. Hij heeft hun wijsheid en kennis altijd kunnen gebruiken om anderen, maar ook zichzelf, inzicht te geven. Ze hebben hem zoveel vreugde gebracht, ze zijn hem zo dierbaar. En nu is hij hier, door toedoen van Thomas en de energie van de liefde die hen verbindt. Hoe

onvoorstelbaar is de energie van de Tarot, die zich samen heeft kunnen bundelen met die van hem en Thomas, om hun allemaal de kans te geven een reis te maken van helen, inzicht en wijsheid. Alle krachten samen hebben deze wereld manifest kunnen maken, om hun als groep dit oneindig grote geschenk te geven. Onno's hart loopt over van geluk, verwondering en dankbaarheid; het dreigt te barsten van de grootsheid ervan.

Hij weet, hoe goed hij de Tarot ook kent, dat deze hem nog zoveel te leren heeft en nog zoveel sluiers op kan lichten. Hij weet dat hier geen einde aan komt. De kennis en de wijsheid van de Tarot zal altijd opnieuw lagen open kunnen leggen, afhankelijk van de ontwikkeling van de mens.

Onno wrijft een paar keer in zijn ogen, maar het helpt niet, de kamer om hem heen wordt waziger en troebeler. Hij schrikt, denkt aan zijn net weer opnieuw verworven zicht en is opeens bang dat hij het weer aan het verliezen is. Gespannen wrijft hij nog een keer in zijn ogen, maar de vertroebeling zet zich door. Dan verschijnt er opeens een glimlach op zijn gezicht. Natuurlijk!

Doordat hij zo gefocust was op zijn ogen, was hij vergeten dat dit altijd gebeurde als hij in zijn meditatie ergens naartoe getrokken werd om te observeren en te leren. Hij was zo gewend te kunnen zien zonder dat hij hiervoor zijn fysieke ogen hoefde te gebruiken, dat hij nu hij zijn fysieke ogen wél weer kon gebruiken even compleet in de war raakte en bang was dat hij deze nieuwe vaardigheid weer aan het verliezen was, waardoor hij niet doorhad wat er echt aan het gebeuren was.

‘Zo, Onno,’ zegt hij tegen zichzelf, ‘dat is wel een wijze les. Je laat je nu warempel regeren door je angst. Dat is niet de bedoeling!’

En ja, hij is hier in de wereld van de Tarot, en hier kan dit ook zomaar gebeuren, zonder dat je daarvoor in meditatie gaat.